

fael Ferreras, per exemple, ha resultat que era, en realitat, un guàrdia civil en situació de reserva activa per úlcera gàstrica i que treballava contractat pel BND –servei d'espionatge alemany– a través de l'ambaixada a Madrid, on el coneixien amb el nom en clau de Lolita. Per la seva feina cobrava més de 240.000 pessetes mensuals i va ser el factòtum del parany en què van caure els aprenents de traficants.

Totes les reunions, tant a Madrid com a Munic, foren enregistrades i filmades pels serveis secrets alemanys des del primer moment. I van seguir pas a pas els moviments de tots els protagonistes fins que va arribar el moment de posar-los les mani-

lles. El cas va ser denominat "Operació Hades" pel BND.

Sembla clar que els dos ciutadans espanyols i el súbdit colombià, amb ganes de fer-se rics traficant amb el que fes falta, van seguir un camí marcat prèviament. Van ser víctimes –que no vol dir innocents– del que se'n diu, en l'argot dels serveis secrets, una *sting operation*. Una operació de provocació dissenyada per provar un objectiu establert d'entrada. En aquest cas el BND (servei d'espionatge amb una plantilla de 7.000 persones i un pressupost anual de 90.000 milions de pessetes) hauria volgut demostrar la possibilitat de comprar material nuclear

descontrolat a l'interior de Rússia o en qualsevol de les antigues repúbliques de la desapareguda Unió Soviètica.

"I és que en desaparèixer la confrontació Est-Oest, tant el BND com molts altres serveis secrets s'han quedat sense les principals hipòtesis de conflicte –m'explicava un expert en el complicat món de l'espionatge internacional–. Per això no és gens estrany que, impulsats per la necessitat de legitimar la seva existència, de tant en tant es treguin de la màniga jugades com la de la xarxa de contrabandistes de plutoni. Es tracta, en definitiva, de substituir el perill roig pel perill nuclear".

Xavier Vinader

Perón sense peronisme

Menem té difícil convertir-se en Perón. No té el carisma del general ni l'economia global tolera profundes transformacions. És l'anàlisi d'Antoni Castel.

Carlos Saúl Menem aspira a convertir-se en el Perón d'aquest final de segle atapeït d'incerteses i de l'aparent triomf de les ideologies més edulcorades. La seva àmplia victòria en les eleccions presidencials i legislatives li assegura, com a mínim, un lloc al costat dels dirigents que han forjat una Argentina tan vital com contradictòria. Tanmateix, reencarnar la figura de Perón ja són paraules grosses. Ni Menem té el carisma o la personalitat del general, ni el món unipolar i l'economia global toleren les profundes transformacions socials i les exaltacions dels descamisats, signes de denominació d'origen del peronisme. Ara la gent pensa en dòlars i vota el Partit Justicialista, que havia estat tradicionalment antiimperialista i intervencionista en economia.

Aquesta perversió dels ideals peronistes ha estat assumida per Menem, que ofereix estabilitat als gran consorcis internacionals que s'han llançat a comprar les empreses públiques argentines i continuïtat dins un ordre a les classes mitja-

Carlos Menem. La seva àmplia victòria li assegura un lloc al costat dels dirigents que han forjat una Argentina vital i contradictòria.

nes i baixes, que tremolen quan pensen en els anys d'Alfonsín, quan la inflació es menjava en poques hores el salari, i en les tenebres de les dictadures militars. Per això han tingut poc ressò els missatges moralitzadors dels altres candidats: el populista José Octavio Bordón, del Frente Popular Solidario (Frepso), i el radical Horacio Massaccesi. Les urnes han estat cruels amb els aspirants de l'esquerra tradicional, condemnada a la psicoanàlisi, i amb el pintoresc Aldo Rico, el *carapintada* que mou els

nostàlgics dels antics règims militars de sàtrapes i indecents.

Menem diu que ha arribat l'hora de dedicar-se als desheretats, després de refer una economia que es trobava en estat catatònic. Es tracta del tomb social, una promesa a què recorren molts dirigents de tot el món que procedeixen de partits que havien defensat la necessitat de profundes transformacions. Ai!, la mala consciència, sempre surt en els moments més delicats.

Dels desapareguts, ni una paraula. Les declaracions durant la campanya d'un grapat de militars peneditis i l'acte de contrició del cap de l'exèrcit semblen l'epitafi d'un període vergonyós que el menemisme creu superat en nom de la reconciliació i del creixement econòmic. Els familiars dels desapareguts i les persones que anteposen el sentit ètic a fosques raons no sembla pas que pensin el mateix i es transformen en testimonis –com a Europa ho són els supervivents dels camps nazis– d'una etapa que no es pot oblidar.

Antoni Castel